

Книгата на Данаил — сто и девета

*Разкриване на тройното приложение на пророчеството:
Пророческото значение на девета глава на Откровение и
съвременното реформаторско движение*

Jeff Pippenger

2024-03-01

Първата половина на девета глава от Откровение представя петата тръба, която е първото горко, а втората половина на главата представя шестата тръба, която е второто горко. И двете тръби са нагледно изобразени върху пионерските карти от 1843 и 1850 година. Когато последните шест стиха на Даниил единадесета глава бяха разпечатани във времето на края през 1989 г. с разпадането на Съветския съюз, започна реформаторското движение на сто четиридесет и четирите хиляди.

Сред истините, разпознати през 1989 година, бяха великите реформаторски движения в библиейската история и това, че всички те са паралелни едно на друго. Всички пророци и следователно всяка свещена история, включително свещените реформаторски движения, онагледяват последното велико реформаторско движение на сто четиридесет и четирите хиляди, което е и могъщото движение на третия ангел. Когато започва процесът на запечатването, започва и поръсването на късния дъжд. Разпечатването на реформаторските движения през 1989 година, последвано от разпечатването на последните шест стиха на Даниил единадесета глава през 1992 година, произведе среда на съпротива, както винаги се случва, когато една нова и настояща истина бъде разпечатана.

В съпротивата срещу истината на последните шест стиха на Данаил единадесета глава Господ разкри истината, че пророческата история на езическия Рим, съчетана с пророческата история на папския Рим, установена въз основа на двама свидетели, определя пророческата история на съвременния Рим. Бе разпознато правилото за тройното приложение на пророчеството и след това бе употребено, за да защитава срещу заблуда и да разпознава и утвърждава истината. Правилата, които поддържат, че всяка реформена линия е успоредна на другите реформени линии, и правилата, свързани с тройното приложение на пророчеството, станаха основата на правилата, които бяха установени в движението на третия ангел, както това бе предобразено от правилата, установени, употребявани и публикувани в милеритската история.

Тройното приложение на пророчеството, като правило, бе разпечатано за движението на сто четиридесет и четирите хиляди, защото те са движението на късния дъжд, а ислямът на третото горко е вестта на късния дъжд. Принципът на тройното приложение на пророчеството бе посочен от Лъва от Юдовото племе много преди ислямът на третото горко да се появи в историята на 11 септември 2001 г., защото Той желаше Неговият народ в последните дни лесно да разпознае вестта, представена от настъпването на третото горко, когато върна Своя народ към старите пътеки на Еремия.

Пионерското разбиране за петата и шестата тръба, както е изложено в девета глава на Откровение, се приемаше за онзи откъс в книгата Откровение, който беше най-твърдо и най-ясно подкрепен от историята. Урия Смит започва изложението си върху девета глава на Откровение, като използва думите на историка Кийт, за да подчертае именно този факт.

„За тълкуването на тази тръба отново ще се обърнем към писанията на г-н Кийт. Този автор с основание казва: „Едва ли по отношение на която и да е друга част от Апокалипсиса съществува тъй единодушно съгласие между тълкувателите, както относно прилагането на петата и шестата тръба, или на първото и второто горко, към сарацините и турците. Това е толкова очевидно, че едва ли може да бъде неразбрано. Вместо по един или два стиха, които да обозначават всяка от тях, цялата девета глава на Откровението, в равни части, е посветена на описанието и на двете.“ Урия Смит, „Даниил и Откровението“, 495.

Разделението на главите между първото и второто горко разделя историята на първото горко, представено от Мохамед. То е географски локализирано в онова, което историкът Александър Кийт нарича сарацините, а което днес бихме нарекли Арабия. Историята на второто горко, представено от Осман I, е географски локализирана в Турция, която историкът определя като турците. Историята на първото горко беше локализирана и изпълнена в Арабия, родното място на исляма и Мохамед. Историята на второто горко беше локализирана и изпълнена в Турция, родното място на Османската империя.

Историята на първото горко посочва война, насочена срещу Рим, водена от независими воини, чийто единствен взаимен съюз помежду им беше религията ислям. Историята на второто горко посочва война, насочена срещу Рим, водена от организирана религия и държавна власт, наричана халифат. И в двата случая — било независимата война срещу Рим в историята, представена от Мохамед, било организираната война, представена от Отман, или Османската империя — начинът на воюване беше да се напада внезапно и неочаквано. Това не беше война, която се водеше чрез обличането на всички войници в униформи от един и същи цвят, а след това чрез подреждането им в редица и придвижването им напред срещу оръжеен огън, както беше военният обичай по онова време. Думата „убиец“ се основава на ислямския начин на водене на война — да се нанася удар внезапно и неочаквано, като това обикновено води и до смъртта на самия нападател.

Думата „убиец“ произлиза от арабската дума „хашишин“ (hashshashin), която идва от „хашиш“, означаващо „хашиш“ или „канабис“. Първоначално терминът е бил използван за обозначаване на потайна и фанатична група низаритски исмаилитски мюсюлмани в Близкия изток през средновековния период. Членовете на тази група били известни със своите нетрадиционни и често насилствени методи, включително използването на политически убийства за постигане на целите си. Казва се, че понякога те употребявали хашиш, за да се подготвят за своите мисии, което довело до употребата на термина „хашишин“ или „асасини“ в западния свят. Асасините били дейни през средновековния период, главно в Персия и Сирия, и изиграли значителна роля в различни политически конфликти и убийства през онова време. Впоследствие терминът „убиец“ навлязъл в европейските езици, където

започнал да се използва в по-широк смисъл за лица, които извършват политически или целенасочени убийства.

Този начин на воюване е важна пророческа характеристика на трите скърби, защото пророческата роля на исляма е да поражда война. Ислямът като символ е изцяло свързан с воюване, а в девета глава на Откровение ислямът на първата и втората скръб е илюстрация на тяхното воюване. Тяхното воюване е посочено в книгата Откровение като действието, което разгневява народите, непосредствено преди да приключи благодатното време.

И народите се разгневиха, и дойде Твоят гняв, и времето за мъртвите да бъдат съдени, и да дадеш награда на Твоите слуги пророците, и на светиите, и на онези, които се боят от Твоето име, малки и големи; и да погубиш онези, които погубват земята. Откровение 11:18.

„Народите“ се „разгневиха“ непосредствено преди да дойде Божият гняв, а Божият гняв, както е представен в книгата Откровение, са седемте последни язви, които идват, когато човешкото време на благодат приключи. В стиха има три ориентирни белега: разгневяването на народите, Божият гняв и времето да бъдат съдени мъртвите. Съдът над мъртвите, за който тук се говори, е съдът над нечестивите мъртви, който се извършва по време на хилядолетното царство, а не изследователният съд над мъртвите, започнал на 22 октомври 1844 г. Сестра Уайт ясно посочва, че трите ориентирни белега в този стих са отделни и настъпват в реда, в който са дадени в стиха.

„Видях, че гневът на народите, Божият гняв и времето за съдене на мъртвите бяха отделни и ясно разграничени, като едното следваше след другото; също така, че Михаил още не бе се надигнал и че времето на скръб, каквото никога не е имало, още не бе започнало. Народите сега се разгневяват, но когато нашият Първосвещеник завърши делото Си в светилището, Той ще се надигне, ще облече одеждите на отмъщението и тогава ще бъдат излети седемте последни язви.“

„Видях, че четирите ангела ще задържат четирите ветрове, докато делото на Исус не бъде завършено в светилището, и тогава ще дойдат седемте последни язви.“ Ранни писания, 36.

Ролята на исляма в последната книга на Библията е да разгневи народите, и той прави това чрез война. Ролята на исляма в първата книга на Библията е да доведе ръката на всеки човек в света заедно против исляма, представен като Исмаил.

И ангелът Господен ѝ каза: Ето, ти си заченала и ще родиш син; и ще наречеш името му Исмаил, защото Господ чу твоето страдание. И той ще бъде див човек; ръката му ще бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек — против него; и ще живее пред лицето на всичките си братя. Битие 16:11, 12.

Думата „ръка“ като символ е като всички библейски символи и може да има повече от едно значение в зависимост от контекста, в който е употребена. Несъмнено „ръката“ като символ в библейските пророчества е символ на война. Еврейската дума, преведена като „див човек“,

е думата за дивия арабски осел, който притежава няколко важни пророчески значения, едно от които е, че арабският осел е член на семейство Equidae, както и конят. В девета глава на Откровение, както и върху двете свещени карти на Авакум (пионерските карти от 1843 и 1850 г.), конят е използван като символ на войната, представена от исляма на трите горко. Първото и последното споменаване на исляма, както е представен в книгата Битие и в книгата Откровение, отъждествяват исляма със символа на семейство Equidae (осел или кон), и и двете подчертават ролята на исляма като предназначен да донесе война на „всеки човек“ (народите).

В книгата Откровение, глава ДЕВЕТА, стих ЕДИНАДЕСЕТИ, се разкрива характерът на исляма, защото в пророчеството характерът е представен чрез име. Името, дадено на царя, който владее над исляма, отразява онова първо споменаване на исляма в книгата Битие, където е писано, че характерът или духът на Исмаил „ще живее пред лицето на всичките си братя“. Царят, който владее над целия ислям, е духът на Исмаил (техният цар), чиято ръка е „против всеки човек“.

И те имаха над себе си цар, който е ангелът на бездънната пропаст, чието име на еврейски език е Авадон, а на гръцки името му е Аполион. Откровение 9:11.

В Стария Завет, представен чрез еврейския, или в Новия Завет, представен чрез гръцкия, характерът, който владее над привържениците на религията ислям, е определен като Авадон или Аполион, което и в двата случая означава „смърт и разрушение“. Смъртта и разрушението са характерът на исляма, независимо дали е представен в Стария или в Новия Завет. Специфичните характеристики на духа, който управлява във всеки привърженик на исляма, във връзка със символа на магарето или на коня, са и двата елемента на първото и на последното позоваване на исляма. Тези два пророчески белега носят печата на Алфа и Омега. Когато Сестра Уайт определя вестта, която довежда сто четиридесет и четирите хиляди до живот, като могъщата войска на третия ангел, тя заявява следното:

„Ангели задържат четирите ветрове, представени като разгневен кон, който се стреми да се откъсне и да препусне по лицето на цялата земя, носейки разрушение и смърт по пътя си.

„Ще спим ли на самия праг на вечния свят? Ще бъдем ли вяли, студени и мъртви? О, дано в нашите църкви имаме Духа и диханието на Бога, вдъхнати в Неговия народ, за да може той да се изправи на нозете си и да живее. Нужно е да видим, че пътят е тесен и вратата — тясна. Но когато преминаваме през тясната врата, нейната широта е без предел.“ Manuscript Releases, volume 20, 217.

Четирите ветрища са задържани по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, а четирите ветрища са „гневен кон“, който носи „смърт и разрушение по пътя си“. На 11 септември 2001 г. третото горко навлезе в пророческата история, като донесе „смърт и разрушение“ и така „разгневи народите“, когато порази духовната славна земя „внезапно и неочаквано“. На 7 октомври 2023 г. третото горко продължи по своя път на „смърт и разрушение“ и така още повече „разгневи народите“, когато нападна буквалната славна земя

„внезапно и неочаквано“. Първото неочаквано нападение отбеляза началото на периода на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, а неотдавнашното нападение на 7 октомври 2023 г. отбелязва началото на заключителния период, или „обвързването“, на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Нима ще спим на самия праг на вечния свят?

И върху двете свещени пионерски схеми ислямът на първото и второто горко е графично изобразен чрез ислямски воители, яздеци бойните си коне. Ездачът върху бойния кон на първото горко и в двете изображения носи копие, а ездачът на коня, представящ второто горко, стреля с пушка. Това разграничение е ясно посочено в девета глава на Откровение, защото именно в историята на второто горко барутът е бил изобретен и за пръв път използван във война. Коментирайки стихове седемнадесет до деветнадесет от девета глава на Откровение, Урия Смит записва следното:

„Първата част на това описание може да се отнася до външния вид на тези конници. Огънят, като обозначение на цвят, означава червено, като „червен като огън“ е често употребяван израз; яцинтът, или хиацинтът — синьо; а сярата — жълто. И тези цветове силно преобладаваха в облеклото на тези воители; така че описанието, според това разбиране, би намерило точно съответствие в турската униформа, която в голяма степен се състоеше от червено, или алено, синьо и жълто. Главите на конете бяха на вид като лъвски глави, за да обозначат тяхната сила, смелост и свирепост; докато последната част на стиха несъмнено се отнася до употребата на барут и огнестрелни оръжия за военни цели, които тогава бяха въведени едва наскоро. Тъй като турците изстрелваха огнестрелните си оръжия, яздейки на кон, на отдалечения наблюдател би се сторило, че огънят, димът и сярата излизат от устата на конете, както е показано в придружаващата илюстрация.

„Относно употребата на огнестрелни оръжия от турците в похода им срещу Константинопол, Елиът (*Noxae Apocalypticae*, Vol. I, pp. 482–484) говори така: — „Именно на „огъня, дима и жупела“, на артилерията и огнестрелните оръжия на Мохамед, се дължеше избиването на третата част от човеците, т.е. превземането на Константинопол и, като последица, унищожението на Гръцката империя. Изминали бяха вече повече от единадесетстотин години от основаването ѝ от Константин. През това време готи, хуни, авари, перси, българи, сарацини, руси и дори самите османски турци бяха предприемали враждебните си нападения или бяха обсаждали града. Но укрепленията му бяха непревземаеми за тях. Константинопол оцеля и заедно с него — Гръцката империя. Оттук и тревогата на султан Мохамед да намери онова, което би премахнало пречката. „Можеш ли да отлееш оръдие“ — бил неговият въпрос към леяря на оръдия, който преминал на негова страна, — „с размер, достатъчен да събори стената на Константинопол?“ Тогава в Адрианопол била основана леярната, оръдието било отлято, артилерията подготвена и обсадата започнала.“

„Напълно заслужава да се отбележи как Гибън, винаги несъзнателният тълкувател на апокалиптичното пророчество, поставя това ново средство на войната на преден план в своята красноречива и поразителна повест за последната катастрофа на Гръцката

империя. В подготовка за нея той излага историята на неотдавнашното изобретяване на барута, „тази смес от селитра, сяра и дървени въглища“; разказва за по-ранната му употреба от султан Амурад, а също, както бе казано по-рано, и за леярната на Махомет за по-големи оръдия в Адрианопол; после, в хода на самата обсада, описва как „залповете от копия и стрели бяха съпроводжани от дима, гърма и огъня на мускетния и оръдейния огън“; как „дългият ред на турската артилерия беше насочен срещу стените, като четиринадесет батареи гърмяха наведнъж по най-достъпните места“; как „укрепленията, които векове наред бяха устоявали на вражеското насилие, бяха отвсякъде разрушени от османските оръдия, бяха отворени много проломи, а близо до портата на св. Роман четири кули бяха сринати до основи“; как, тъй като „от окопите, от галерите и от моста османската артилерия гърмеше от всички страни, лагерът и градът, гърците и турците, бяха обвити в облак дим, който можеше да бъде разпръснат само чрез окончателното избавление или разрушение на Римската империя“; как „двойните стени бяха сведени от оръдията до купчина развалини“; и как турците накрая, „издигайки се през проломите“, „Константинопол беше покорен, нейната империя — съборена, а нейната религия — стъпкана в праха от мюсюлманските завоеватели“. Казвам, че напълно заслужава да се отбележи колко ясно и поразително Гибън приписва превземането на града, а следователно и унищожението на империята, на османската артилерия. Защото какво е това, ако не коментар върху думите на нашето пророчество? „От тези три беше избита третата част от човеците — от огъня, от дима и от сярата, които излизаха от устата им.“

„18. От тези три язви беше избита третата част от човеците — от огъня, и от дима, и от сярата, които излизаха от устата им. 19. Защото силата им е в устата им и в опашките им; понеже опашките им бяха като змии и имаха глави, и с тях нанасяха вреда.“

„Тези стихове изразяват смъртоносното въздействие на новия въведен начин на водене на война. Именно чрез тези средства — барут, огнестрелни оръжия и оръдия — Константинопол най-сетне бе покорен и предаден в ръцете на турците.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 510–514.

В следващата статия ще продължим изучаването на третото горко.

„Снощи се събудих от съня си с голяма тежест в ума си. Предавах вест на нашите братя и сестри, и тя беше вест на предупреждение и наставление относно делото на някои, които застъпват погрешни теории относно приемането на Светия Дух и Неговото действие чрез човешки оръдия.

„Бях наставена, че фанатизъм, подобен на онзи, с който бяхме призвани да се сблъскаме след изтичането на времето през 1844 година, отново ще навлезе сред нас в заключителните дни на вестта и че трябва да се противопоставим на това зло също тъй решително сега, както му се противопоставихме в ранните си опитности.

„Стоим на прага на велики и тържествени събития. Пророчествата се изпълняват. В небесните книги се записва странна и изпълнена със събития история — събития, за които бе обявено, че скоро ще предшестват великия Божий ден. Всичко в света е в

неустойчиво състояние. Народите се гневят и се правят големи приготовления за война. Народ замисля против народ и царство против царство. Великият Божий ден настъпва с голяма бързина. Но макар народите да събират силите си за война и кръвопролитие, заповедта към ангелите все още е в сила — да държат четирите ветрове, докато Божиите слуги не бъдат запечатани на челата си.“ Избрани вести, книга 1, 221.